

1. О орвелијанској садашњости Србије

Британска империја вековима је држала блажене масе Индијаца и других народа у колонијалном статусу. Временом се показало да је *мека* окупација ефикасан начин покорвања домородаца. Такав вид доминације мање кошта, а пружа *привид*

окупираном становништву да се њиме управља не зато да би се оно држало у покорности и сурово експлоатисало, већ да би се постигао наводни цивилизацијски напредак читавог друштва. Након Другог светског рата Вашингтон од британске круне преузима глобалну доминацију и диљем планете наставља с применом доказаног модела *in vivo* меких окупација. Данашњи жалосни пример тадићевске Србије уверава нас у ефикасност тог модела.

Неколико пута сам писао како *црна тројка* ДС-ЛДП-СНС представља својеврсну [оперативну окосницу](#)

меке окупације Србије. Претходни исказ није плод ни страначке острашћености, нити напора какве јуродиве видовитости, већ само пажљивог „ишчитавања“ евидентне несреће, понижавања и пропадања Србије у последње четири године. Запад данас влада Србијом секторски и по дубини (мало ли је разних сретена угричића што столују на кључним позицијама културе, науке и образовања?), тако да је поменута тројка само *страначки израз* меке окупације.

Режим меке окупације на одређеном простору непосредно спроводи и одржава нека некомпетентна, несамостална и корумпирана локална олигархија. Само такав [локални савез моћи](#) обезбеђује највећи степен лојалности према империјалном поретку и његовом суверену.

ЛДП и СНС се у овом контексту појављују као привидна или неаутентична опозиција. Није их тешко разоткрити, али само под условом да смо приправни да за то отворимо своје „унутрашње око“. И ако занемаримо безбројне изјаве којима се додворавају својим западним менторима, прави лакмус тест црне тројке остаје наратив о безалтернативном приступању Европској унији. Та прича далеко је од стварних српских националних интереса, а појављује се као својеврсна

[лозинка](#)

доминације у српском медијском простору и ваљда најбољи пример махања

лажн

ом

застав

ом

. Бинладеновски фанатизам с којим се проповеда модерна српска доктрина

TINA

(

T

here

I

s

N

o

A

lternative

, не постоји алтернатива) разголићује лидере поменутих странака као водеће српске корисне идиоте (

useful idiots

) Империје.

Да је другачије, па да сви они гласови, у разним истраживањима јавног мњења приписивани номиналној опозицији, заиста припадају здравом антивладином корпусу, да ли бисмо још од 2008. били принуђени на четири предуге године покуњеног чекања на редовне изборе? Да ли би се одлучно изнуђивање превремених избора тако јевропејски углађено подредило обзирности према тек овлаш наговештену датуму добијања фамозне кандидатуре за ЕУ, а све посредством ирационалног и ултрапатетичног *жеђог ладомора*

? Оба питања су реторичка. С друге стране, да се само владајућа коалиција налази под шапама западних господара, колико би уопште било смислено говорити о мекој окупацији? Овде смо већ унутар сфере елементарне логике семантичке доследности, односно разумевања стварног значења појма који се употребљава. Наиме, доктрине водећих западних тајних служби (CIA, MI6) под „преузимањем“ неке државе подразумевају симултану контролу власти и опозиције, што примери из трауматичне прошлости неколиких јужноамеричких држава убедљиво потврђују.

Дакле, критикујући само власт, *свесно или несвесно* чинимо грешку испуштања из вида целине епохалног проблема с којим се Србија данас суочава. Каква су, међутим, кретања у табору западних марионета и шта се до избора може очекивати?

2. Оперативна раван приче - црна тројка (2008-2012)

Најпре ваља истаћи да ће међусобни окршаји унутар црне тројке до самих избора бити беспштедни и све жешћи. Ово је евидентно већ сада, у освит предизборне кампање. Не ради се, дакле, ни о каквом завереничком, формалном или неформалном удруживању странака власти и опозиције, већ о три аутономна, самим тим и различита блока, који проналазе, сваки за себе и из своје перспективе, интерес у служењу западним моћницима. Разуме се, свака странка жели да приграби што већи део изборног колача. Међутим, тек њихова *целина* формира већ поменути некомпетентну, несамосталну и корумпирану олигархију. Управо та политичка целина и репродукује малигну културу лажи, лицемерја и неодговорности, а својим корозивним и противнародним деловањем ствара друштвену климу у којој већ дуго царују очај и безнађе. Сложена дијалектика ових односа је кључ за разумевање стварности Србије у једном од најмрачнијих четворогођа њене историје (2008-2012); управо то промиче „тихој већини“ бирачког тела, која исказује пре ошамућујућу збуњеност стањем у земљи, него јасну свест да се отаџбина налази у стању својеврсног ропства.

Демократска странка стигла је до свог „зида плача“ и очигледно је да се даље не може. Политика „ЕУ нема алтернативу“ као

да изражава сву идеолошку патологију која се у једном историјском тренутку може накопити и истовремено упумпати у широке народне масе свеколиком снагом строго контролисане медијске моћи. Ова идеолошка мантра жилаво опстаје на српској простодушности, већ исказаној у времену фаталног утапања крваво стечене српске државности у Краљевину СХС. Један филозофски дискурс једноставно би нам образложио да само физичка смрт нема алтернативу. Зато, када кажете да нешто нема алтернативу, као да тиме наједном себи везујете и руке и ноге, те исушујете све преостале животне сокове. Насупрот томе, лепота живљења лежи управо у могућности избора.

Патологија безалтернативне политике, али и очигледан крах оне друге, исказане још једном свеприсутном паролем, „И ЕУ и Косово“, доводе демократе у незавидан положај пасивног ишчекивања потеза њихових западних ментора. Да ли ће Србија до избора добити статус кандидата за приступање Унији? Претпоставимо да хоће. А колико ће се тај сањани статус преточити у предизборни ветар у леђа демократама, у времену страховите кризе ЕУ? Тешко је бити пророк, али уопште није тешко замислити како би такав „историјски успех“ био слављен у окованим медијима. Једно је ипак евидентно: без статуса, демократе врло лако могу доживети прави бродолом на наредним изборима. Јер, имајући у виду и социјални колапс, изражен великим скоком броја незапослених и сиромашних, али и бројним другим поражавајућим показатељима потонућа Србије, поставља се једноставно питање: *за шта* би заправо гласао онај ко би се после свега одлучио да бира *баш демократе?*

Либерално-демократска партија је страначки израз онога што се често назива другосрбијанством, наиме специфичног вида мржње према сопственом народу, аутошовинизма који се активно покрива штитом високопарних парола модернизације (људска права, борба против корупције, демократија, владавина права, позитивна дискриминација и слично). Све те *јак* речи у преокреташкој изведби остају лишене свог првобитног значења и претварају се у средство културне хегемоније над већинским народом у Србији. Дакле, и овде имамо посла са специфичном психопатологијом, премда ће неки овејани скептик рутински скресати како је све то само питање редовног прилива новца са Запада.

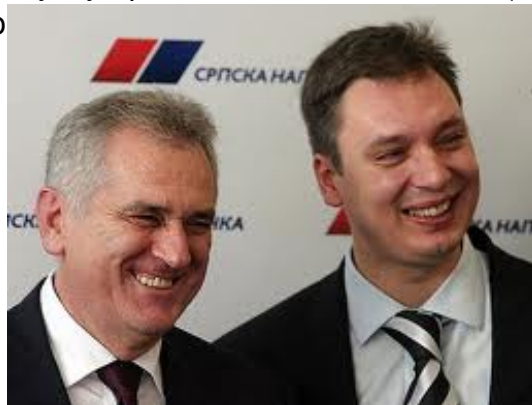
Преокреташком платформом ЛДП узима за себе оптимални предизборни залет. Одбацивање Косова и Метохије ради уласка у земљу дембелију звану ЕУ представља логичну еволуцију елдепеовске политике примењеног аутошовинизма. Авај, постојање једне природне баријере формиране од здравог бирачког језгра увек ће за ЛДП представљати кључни проблем. Наиме, и ако претпоставимо да ће преокреташи покупити све најтврђе антисрпске гласове (с изузетком оних који ће отићи појединим мањинама), колико то реално може износити? То је недаћа с којом се свака уврнута

политика неминовно судара. Ипак, ЛДП остаје неприкосновени фаворит масовних медија, привлачни мамац за западне финансијере, непресушни извор кадрова за владање „по дубини“ и својеврсна „авангарда“ меке окупације или „паклена локомотива“ црне тројке (шта ЛДП изговори, ДС већ у великој мери мисли али не сме да изусти, а СНС брже-боље „сустиже“). Поред тога, не треба потцењивати ни постизборни коалициони потенцијал преокретања.

Српска напредна странка је настала цепањем некада најјаче опозиционе партије. По мом скромном суду, тек тим чином заокружена је западна стратегија меке окупације Србије. После тог догађаја безалтернативна европска мантра добила је на замаху, а аутентична опозициона енергија као да се у трену претварила у прах и пепео. Фатална двехиљадеосма.

А колико беше искрена борба за Србију и српске националне интересе двојца потоњих врховника напредњака, Америма је постало јасно бар две године пре формалног разбијања радикала. Из депеше Викиликса (април 2006!) сазнајемо како је још тада Александар Вучић саопштио свом контакту у амбасади Јенкија да ће се на рушењу владе радити - удахнути дубоко! - тек после црногорског референдума, пошто [Младић буде изручен Хагу](#) и
након што преговори о коначном статусу Косова буду у највећој мери решени.

Али, генерал Младић је у том тренутку прилично далеко од Хага (или пак Вучић о томе зна нешто више?), а преговори о

Косову су још удаљенији од завршетка. Пажљиво дешифровање тог Ациног исказа открива нам барем два важна податка. Први је да се аутентично опозиционо деловање губи незнано куд и уступа место некаквој хашкој кооперативности, насупрот шареним лажама које се нуде јавности и упркос лидеру странке који труне у истом том Хагу. А други податак гласи да још тада у читавој причи - Шешеља заправо *нема*. Јер, можемо ли замислити Воју како из средишта хашког казамата даје налог својим пуленима да буду обазриви према српској влади све док је ова заузета ловом на Младића?

Није ли већ ово, лицемерно, опортунистичко и *необично стрпљиво* вребање најбоље прилике да се оберучке приграби власт, али уз најмањи могући ризик и бежање од иоле контроверзних тема, заправо онај исти, данас врло препознатљив рукопис напредњака?

А друга једна депеша (види претходну хипервезу) открива нам зашто је Коштуница 2008. после дефинитивног разлаза с Тадићем био принуђен на расписивање избора - наиме, данашње узданице напредњака (тада још увек радикали) *одбијају* његову понуду за формирање привремене владе с Вучићем на челу парламента.

Тек тада

Војислав Коштуница „враћа мандат народу“ и расписује превремене изборе за 11. мај 2008.

Тешко је поверовати да ће напредњаци до избора мењати стратегију која побеђује. Друго име те стратегије је „мудро ћутање“. Наиме, свако конкретно изјашњавање о горућим проблемима Србије и српског народа замењује се јефтином демагогијом типа „ма радићемо ми боље од њих, верујте нам на реч“.

Поред тога, у јавности је све присутнији дискурс типа „или-или“, који прикривене или отворене присталице напредњака протурају кроз разне медије, укључујући Интернет. Дакле, или Тадић или Николић? Остаје нејасно зашто поменути дискурс не може бити замењен оним типа „ни-ни“. Наиме, ни Тадић, ни Николић. Као да се жели сугерисати да би гласање за било ког трећег било равно расипању гласова. Тај јефтини спин о наводном растурању гласова је изгледа једини преостали начин да се великом лармом надгласа непријатни жамор о незгодним контроверзама које прате напредњаке. А у позадини се назире тежња за елиминисањем целокупног „непотребног вишка“, како би се Србија напослетку претворила у двопартијску државу. Без жалосне подршке значајног [дела бирачког тела](#), све би то представљало само још један издашни извор вицева.

Ако су демократе одговорни, а елдепеовци „авангардни“, управо напредњаци представљају онај потенцијално *фатални* вагон колаборантског „помахниталог воза“. Зашто? Постоје најмање два, чини се прилично убедљива, разлога за овакво резонување.

За разлику од демократа и, посебно, елдепеа, нема сумње да ће много искрених патриота на крају ипак гласати за Тому и дружину. То је тај први разлог. Дакле, поново ће (сетимо се само својевремене улоге Драшковићевог СПО, као опомињућег аналога) велики број гласова добронамерних људи, без њихове жеље и знања, завршити у супротном табору. Заслужује ли ово неки посебан коментар?

Други разлог ваља потражити у познатој српској изреци „потурица гори од Турчина“. Присетимо се само тог „квантног скока“ напредњака, од границе Карлобаг-Карловац-Вировитица па све до најљућег еврофанатизма. Кроз читаву српску историју проверавање (конвертитство) представља значајан и још увек недовољно осветљен феномен. Довољно је подсетити се да су за време геноцида над Србима у Другом светском рату најстрашнија клања у Западној Херцеговини починили управо покатоличени Срби - они су, наиме, наставши се у сосу врло специфичног психолошког оквира западних комшија, чији отисци осташе забележени и на [катедрали у Магдебургу](#), морали да се посебно *доказују*

. Зато је наивно веровати како Тома данас говори једно, мисли друго, а сутра ће радити нешто треће. Не, драги читаоче, и он ће бити принуђен да се доказује - како данас (удворички) говори, тако ће сутра *морати* да ради. Живи били - али не видели!

3. Епилог - сејање дефетизма или очајничка потрага за оптимизмом?

Изборни резултат тројке јахача српске апокалипсе одредиће у великој мери будућност Србије. Зато та марионетска гомила мора бити изложена нашем критичком погледу. Без икакве сумње, власт је увек најодговорнија, па у том погледу за ДС не може бити никакве амнестије. У овом четворогодишњем периоду само демократе у рукама поседују полуге реалне моћи. Међутим, затварање очију пред њиховим *de facto* сарадницима из привидне опозиције значи, у најмању руку, недостатак елементарног интелектуалног поштења. Ширење лажног оптимизма, е да би ти озарени читалац аплаудирао, улази у исту раван.

Империја може бити задовољна постигнутим - сва истраживања јавног мњења упорно указују на мртву трку између ДС и СНС. Било ко од њих да победи, за Вашингтон ће резултат бити мање-више исти. Сетимо се при том постизборних дешавања из 2008. која су политичку сцену Србије опасно приближила згодама у каквој јавној кући. Због свега наведеног, имамо право да поставимо следеће питање: да ли је стварни преокрет, у виду поновног рађања слободне Србије, у догледно време уопште могућ?

Стратегија отпора мекој окупацији намеће се сама по себи. Стиче се утисак да би сваки рационални народ у сличној ситуацији посегнуо за њом. Та стратегија састоји се наиме у заједничком предизборном наступу оних који за време Цветковићеве владе нису ударили у безалтернативне европске шерпе. Таквим путем снажна патриотска опозиција у следећем парламенту барем би приближила Србију неухватљивим обрисима слободе. С обзиром на све мању наду да ће се поменути сценарио реализовати, једини начин за очување каквог-таквог оптимизма (а можда и здравог разума) може се пронаћи у парадоксалној његошевско-пашићевској крилатици - спаса нам нема, пропасти не можемо!

(Аутор је сарадник Српског културног клуба и уредник блога Стефан Душан)